

[Lembourn.]

dermed givet udtryk for den kritik, jeg har over for den økonomiske politik, regeringen følger. Jeg betragter imidlertid afstemningen ved tredje behandling af finansforslaget som noget andet. For mig er det en symbolsk afstemning. At stemme for finanslovsforslaget, uanset hvilken regering der sidder, som altså er accepteret af folketinget, betyder ikke, at man nødvendigvis er enig i den økonomiske politik, den pågældende regering fører, men det er et led i demokratiets væsen. Det er en generationslang linje i vores demokrati, at den regering, der er der, får en finanslov at arbejde med uanset den kritiske holdning, man muligvis måtte have.

Derfor finder jeg det personlig rigtigst, at jeg ved tredje behandling stemmer for finanslovsforslaget.

Erlendsson (FP):

Hr. Poul Schlüter sagde, at vores forslag om motiveret dagsorden, stillet af hr. Svend Andersen (Rosk. a.), kunne de konservative ikke stemme for, fordi folketingets flertal ved afstemningen om ændringsforslagene havde givet udtryk for, at man var enig i den offentlige udgiftspolitik, som regeringen fører. Det var ikke disse afstemninger, jeg tænkte på. Skulle det være afgørende for, hvad partierne mener, så må vi til at omvurdere adskillige af de udtalelser, der falder her i salen. Bl. a. har vi jo fra socialdemokratisk side adskillige gange under denne debat hørt, at nedskæringerne på EFG-området er man meget imod. Man har altså tydeligt tilkendegivet en hensigt, en mening, som er modsat den, der kom til udtryk ved afstemningen. Derfor mener jeg, at det er et forkert grundlag, hr. Poul Schlüter vil afvise vores dagsordensforslag på.

Så vil jeg gerne sige om Christianiasagen, at det er meget vanskeligt for mig at forstå venstre, hvis repræsentant, hr. Arne Christensen, vi hørte på, jeg vil godt sige med tilbageholdt åndedræt, da hr. Arne Christensen gik på talerstolen for atter engang at støtte den socialdemokratiske regering ved en afstemning om et spørgsmål, som dog ikke er gjort til noget kabinetsspørgsmål for den socialdemokratiske regering. Derfor kunne man godt tillade sig i denne sag at have en anden mening, ikke mindst fordi man gentagne gange under Christianiade-

batterne, som vi har haft mange af, både store debatter og minidebatter i spørgetiden, har fået at vide fra venstres side, at man stod hårdt på den én gang truffe beslutning, som blev taget efter et forslag om motiveret dagsorden fra socialdemokratiet. Og vi har gentagne gange her i salen hørt forsvarsministeren med stor fasthed, dog efterhånden i den senere tid med lidt skælven i røsten, erklære, at han ikke kunne forsvare, ingen minister kunne forsvare at sidde en folketingsbeslutning overhørig, og det var hans personlige mening — sådan har jeg i hvert fald forstået det — at det skulle have sin forbliven ved den afgørelse, der blev truffet den 10. april.

Det, som nu er blevet fremhævet af adskillige ordførere her og særlig nu sidst af hr. Brusvang, er, hvad der ligger i udtrykket „uden unødvendig forsinkelse“ i hr. Kjeld Olesens forslag om motiveret dagsorden. Ligger der deri, at man skal give frit for enhver proces, som professor, dr. jur. Ole Krarup kan lægge op til under denne sag? Ligger der heri, at denne afvikling nu kan trække ud i årevis i stedet for, som forsvarsministeren har erklæret gentagne gange, at det kun skulle tage den tid, som det tager at gennemføre en fagedforretning, og jeg mener, jeg har hørt tidsfristen 4-6 uger adskillige gange?

Hvis den tilslutning, som er givet fra venstres side nu, i virkeligheden er opfyldt i hr. Brusvangs forslag om motiveret dagsorden, hvorfor kan venstre så ikke stemme for det? Hvis den ikke er i overensstemmelse med det udtryk, det har fået hos hr. Brusvang, mener venstre så virkelig at kunne tilslutte sig socialdemokratiets forslag om motiveret dagsorden? Jeg forstår det ikke. Jeg tror, ingen forstår det.

Knud Jespersen (DKP):

Det var med nogen interesse, jeg hørte trekløret af ministre fra regeringen forklare, hvilke visioner de havde, eller hvilke visioner de ikke havde. Jeg må sige, det var en ganske forstemmende oplevelse i en situation som denne, hvor man den ene dag kan læse i aviserne, at nu går det faktisk meget godt, bunden er nået, og den næste dag kan høre statsministeren erklære, at den finanslov, vi nu skal vedtage — ikke med vores stemmer, men mod vores stemmer — er en